

A woman with long hair, wearing a long, flowing, light-colored dress, is walking away from the viewer down a long, vaulted hallway. The hallway is filled with a series of arches and columns, creating a sense of depth and grandeur. The lighting is soft and ethereal, highlighting the architectural details and the woman's dress. The overall mood is romantic and historical.

Lisa Kleypas

Η κόρη της σαγήνης

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

Elxis

Στους αγαπημένους μας φίλους Έμι και Σκοτ,
που μας άφησαν πολύ νωρίς.

«Το κερί μου καίει κι από τις δύο άκρες,
δεν θα βγάλει τη νύχτα.

Όμως, αχ, εχθροί μου και ω, φίλοι μου,
χαρίζει υπέροχο φως».

ΕΝΤΝΑ ΣΕΝΤ ΒΙΝΣΕΝΤ ΜΙΛΕΪ

1

Χαμσάιρ, Αγγλία, 1877

Η Φοίβη δεν είχε γνωρίσει τον Γουέστ Ρέιβενελ, αλλά ήξερε με βεβαιότητα ένα πράγμα. Ότι εκείνος ήταν ένας χυδαίος και κακομαθημένος νταής. Αυτό το ήξερε από τότε που ήταν οκτώ ετών, τότε που ο Χένρι, ο καλύτερός της φίλος, είχε αρχίσει να της γράφει από το οικοτροφείο.

Ο Γουέστ Ρέιβενελ αποτελούσε συχνά θέμα στα γράμματα του Χένρι. Ήταν ένα άκαρδο και σκληρό αγόρι, αλλά όλοι έκαναν τα στραβά μάτια σχετικά με τη διαρκώς απρεπή συμπεριφορά του, όπως συνέβαινε σχεδόν σε όλα τα οικοτροφεία. Θεωρούσαν ότι ήταν αναπόφευκτο τα μεγαλύτερα αγόρια να επιβάλλονται στα μικρότερα και να τα εκφοβίζουν, κι όποιος πήγαινε και μαρτυρούσε τέτοια περιστατικά αντιμετώπιζε αυστηρή τιμωρία.

*Αγαπημένη μου Φοίβη,
Νόμιζα ότι θα ήταν ωραία να πάω στο οικοτροφείο,
αλλά δεν είναι έτσι. Υπάρχει εδώ ένα παιδί που λέγε-
ται Γουέστ, μου παίρνει πάντα το ψωμάκι στο πρωινό
και είναι ήδη μεγαλόσωμο σαν ελέφαντας.*

*Αγαπημένη μου Φοίβη,
 Χθες είχα εγώ την ευθύνη να αλλάξω τα κηροπήγια. Ο Γουέστ έβαλε κρυφά στο καλάδι μου κεριά για φάρσες και χθες το βράδυ ένα από αυτά έσκασε σαν βεγγαλικό και καψάλισε τα φρύδια του κυρίου Φάρδινγκ. Γι' αυτό έφαγα Ξυλιές με τη βέργα στις παλάμες μου. Ο κύριος Φάρδινγκ έπρεπε να Ξέρει ότι δεν υπήρχε περίπτωση να κάνω κάτι τόσο εξόφθαλμο. Ο Γουέστ δεν μετάνιωσε καθόλου. Είπε ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα, αφού ο δάσκαλος είναι ηλίθιος.*

*Αγαπημένη μου Φοίβη,
 Cου ζωγράφισα ένα πορτρέτο του Γουέστ, έτσι ώστε, αν τον δεις ποτέ, να καταλάβεις ποιος είναι και να τον αποφύγεις. Δεν Ξέρω να ζωγραφίζω καλά και γι' αυτό φαίνεται σαν καρικατούρα πειρατή. Να Ξέρεις ότι έτσι συμπεριφέρεται.*

Επί τέσσερα χρόνια ο Γουέστ Ρέιβενελ ενοχλούσε και δεν άφηνε σε ησυχία τον κακόμοιρο τον Χένρι, τον λόρδο Κλέαρ, ένα μικρόσωμο και αδύναμο αγόρι με ασθενική κράση. Τελικά η οικογένεια του Χένρι τον πήρε από το οικοτροφείο και τον πήγε στο Χέρονς Πόιντ, όχι μακριά από εκεί όπου έμενε η Φοίβη. Το ήπιο και υγιεινό κλίμα του παραθαλάσσιου θερέτρου, καθώς και τα φημισμένα θαλάσσια λουτρά του, βοήθησαν να αποκατασταθούν η υγεία και η ευδιαθεσία του Χένρι. Προς μεγάλη χαρά της Φοίβης, ο Χένρι την επισκεπτόταν συχνά στο σπίτι της, και μάλιστα έκανε μαθήματα μαζί με τους αδερφούς της και τον δάσκαλό τους. Η ευφυΐα του, το πνεύμα του και οι αξιολάτρευτες εκκεντρικότητές του τον είχαν κάνει πολύ αγαπητό στην οικογένεια Σάλον.

Η αγάπη που ένιωθε η Φοίβη για τον Χένρι στην παιδική τους

ηλικία μετατράπηκε σε κάτι άλλο, όχι κάποια στιγμή συγκεκριμένα, αλλά σταδιακά. Πλέχτηκε μέσα της σαν ντελικάτες ασημένιες κληματίδες, θέρειψε και έγινε ένας πλούσιος κήπος, ώσπου μια μέρα τον κοίταξε κι ένιωσε την έξαψη του έρωτα.

Η Φοίβη χρειαζόταν έναν σύζυγο που θα μπορούσε να είναι και φίλος της, κι ο Χένρι ήταν πάντα ο καλύτερός της φίλος. Την καταλάβαινε απόλυτα, όπως και η Φοίβη εκείνον. Οι δυο τους ήταν ιδανικό ζευγάρι.

Η Φοίβη ήταν αυτή που έθιξε πρώτη το ζήτημα του γάμου. Σάσπισε και πληγώθηκε όταν ο Χένρι προσπάθησε ευγενικά να της αλλάξει γνώμη.

«Το ξέρεις ότι δεν μπορώ να μείνω μαζί σου για πάντα», της είπε, αγκαλιάζοντάς τη με τα λεπτά μπράτσα του και πλέκοντας τα δάχτυλά του στις λυμένες μπούκλες των κόκκινων μαλλιών της. «Κάποια μέρα, θα αρρωστήσω πολύ και δεν θα μπορώ να φανώ σωστός σύζυγος και πατέρας. Θα είμαι τελείως άχρηστος. Αυτό δεν θα είναι δίκαιο για εσένα και τα παιδιά. Ούτε καν για εμένα τον ίδιο».

«Γιατί έχεις παραιτηθεί έτσι;» ρώτησε η Φοίβη με απαιτητικό ύφος, φοβισμένη από την ήρεμη και μοιρολατρική αποδοχή της μυστηριώδους ασθένειάς του. «Θα βρούμε άλλους γιατρούς. Θα μάθουμε τι είναι αυτό που σε αρρωσταίνει και θα βρούμε θεραπεία. Γιατί παρατάς τον αγώνα πριν καν τον αρχίσεις;»

«Φοίβη», είπε ο Χένρι απαλά, «ο αγώνας άρχισε πριν από πολύ καιρό. Είμαι κουρασμένος σχεδόν όλη μου τη ζωή. Όσο κι αν ξεκουραστώ, δεν έχω αντοχές ούτε να βγάλω μία μέρα».

«Έχω εγώ αντοχές και για τους δυο μας». Η Φοίβη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του, τρέμοντας από την ένταση των συναισθημάτων της. «Σ' αγαπώ, Χένρι. Άφησέ με να σε φροντίσω. Άφησέ με να είμαι μαζί σου για όσο χρόνο θα έχουμε να ζήσουμε μαζί».

«Σου αξίζουν παραπάνω πράγματα».

«Μ' αγαπάς, Χένρι;»

Τα μεγάλα κι απαλά καστανά μάτια του λαμπύρισαν. «Όσο μπορεί ένας άντρας να αγαπήσει μια γυναίκα».

«Τότε τι άλλο θέλουμε;»

Παντρεύτηκαν και ήταν δυο παρθένοι που χαχάνιζαν νευρικά και ανακάλυπταν τα μυστήρια του έρωτα με τρυφερή αδεξιότητα. Το πρώτο τους παιδί, ο Τζάστιν, ήταν ένα μαυρομάλλικο και υγιέστατο αγόρι, που πλέον είχε γίνει τεσσάρων ετών.

Ο Χένρι μπήκε στο τελευταίο στάδιο της ζωής του πριν από έναν χρόνο, λίγο πριν από τη γέννηση του δεύτερου γιου τους, του Στίβεν.

Στους μήνες της θλίψης και της απελπισίας που ακολούθησαν, η Φοίβη έφυγε για να πάει να μείνει με την οικογένειά της, ώστε να μπορέσει να βρει κάποια παρηγοριά στο στοργικό σπίτι της παιδικής της ηλικίας. Τώρα, όμως, που είχε περάσει η περίοδος του πένθους, είχε έρθει η ώρα να αρχίσει μια καινούρια ζωή, ως νεαρή χήρα και μητέρα δύο αγοριών. Μια ζωή χωρίς τον Χένρι. Τι παράξενο που φαινόταν. Σύντομα θα επέστρεφε στο κτήμα των Κλέαρ στο Έσεξ –το οποίο θα κληρονομούσε ο Τζάστιν μόλις ενηλικιώνόταν– και θα προσπαθούσε να αναθρέψει τους γιους της με τον τρόπο που επιθυμούσε ο αγαπημένος τους πατέρας.

Πρώτα όμως έπρεπε να παραστεί στον γάμο του αδερφού της, του Γκάμπριελ.

Το στομάχι της Φοίβης ήταν δεμένο κόμπος από τον φόβο, καθώς η άμαξα κατευθυνόταν στο πανάρχαιο κτήμα του Έβερσμπι Πράιορι. Ο γάμος ήταν η πρώτη κοινωνική εκδήλωση έξω από το οικογενειακό σπίτι στην οποία θα παρευρισκόταν μετά τον θάνατο του Χένρι. Μολονότι ήξερε ότι θα βρισκόταν ανάμεσα σε φίλους και συγγενείς, είχε άγχος. Όμως υπήρχε κι άλλος ένας λόγος που ήταν τόσο πολύ αναστατωμένη.

Το επίθετο της νύφης ήταν Ρέιβενελ.

Ο Γκάμπριελ είχε αρραβωνιαστεί μια υπέροχη και ξεχωριστή κοπέλα, τη λαίδη Πανδώρα Ρέιβενελ, που φαινόταν να τον λατρεύει όσο τη λάτρευε κι εκείνος. Ήταν εύκολο να συμπαθήσει κανείς την Πανδώρα, που ήταν ειλικρινής και ευχάριστη και διέθετε φαντασία η οποία της θύμιζε λιγάκι τον Χένρι. Η Φοίβη συμπάθησε και τους άλλους Ρέιβενελ που γνώρισε όταν εκείνοι πήγαν επίσκεψη στο σπίτι της οικογένειάς της στη θάλασσα. Την Κασσάνδρα, τη δίδυμη αδερφή της Πανδώρας, και τον Ντέβον Ρέιβενελ, μακρινό ξάδερφό τους, που είχε πρόσφατα κληρονομήσει τον τίτλο και πλέον λεγόταν λόρδος Τρινιάρ. Η σύζυγός του, η Καθλίν, η λαίδη Τρινιάρ, ήταν φιλική και χαριτωμένη. Αν τα μέλη της οικογένειας ήταν μόνο αυτά, όλα θα ήταν μια χαρά.

Όμως είχε αποδειχτεί ότι η Μοίρα είχε κακόβουλη αίσθηση του χιούμορ. Ο μικρός αδερφός του Ντέβον δεν ήταν άλλος από τον Γουέστ Ρέιβενελ.

Τελικά η Φοίβη θα γνώριζε τον άνθρωπο που είχε κάνει άθλια τη ζωή του Χένρι τότε που πήγαινε σχολείο. Δεν υπήρχε περίπτωση να το αποφύγει.

Ο Γουέστ έμενε στο κτήμα, όπου αναμφίβολα περιφερόταν άσκοπα και προσποιούνταν ότι είχε δουλειά, ενώ απομυζούσε την κληρονομιά του μεγάλου του αδερφού. Η Φοίβη θυμήθηκε ότι ο Χένρι τον περιέγραφε ως έναν μεγαλόσωμο και νωθρό τεμπέλη και φανταζόταν τον Ρέιβενελ να πίνει, να είναι ξαπλωμένος σαν φώκια στην παραλία και να ρίχνεται στις υπηρέτριες που μάζευαν τις ατσαλιές του.

Δεν της φαινόταν δίκαιο ένας καλός κι ευγενικός άνθρωπος σαν τον Χένρι να έχει ζήσει μόνο τόσο λίγα χρόνια, ενώ ένας κρετινός σαν τον Ρέιβενελ μάλλον θα έφτανε μέχρι τα εκατό.

«Μαμά, γιατί είσαι θυμωμένη;» τη ρώτησε αθώα ο γιος της ο Τζάσπιν, που καθόταν στο απέναντι κάθισμα στην άμαξα. Η

ηλικιωμένη γκουβερνάντα δίπλα του είχε γείρει στη γωνία και είχε αποκοιμηθεί.

Η Φοίβη άλλαξε έκφραση αμέσως. «Δεν είμαι θυμωμένη, αγάπη μου».

«Τα φρύδια σου ήταν γερμένα προς τα κάτω και είχες σουφρώσει τα χείλια σου», της είπε. «Αυτό το κάνεις μόνο όταν είσαι θυμωμένη ή όταν ο Στίβεν έχει βρέξει την πάνα του».

Η Φοίβη, κοιτάζοντας το αγόρι πάνω στην ποδιά της, που το είχε νανουρίσει η μονότονη κίνηση της άμαξας, μουρμούρισε: «Ο Στίβεν είναι στεγνός και δεν έχω καθόλου κακή διάθεση. Είμαι... τέλος πάντων, το ξέρεις ότι δεν έχω κάνει συντροφιά με καινούριους ανθρώπους εδώ και πολύ καιρό. Διστάζω λιγάκι να κολυμπήσω πάλι στα βαθιά».

«Όταν ο Γκραμπς με μάθαινε να κολυμπάω σε κρύο νερό, μου έλεγε να μην μπαίνω μέσα ολόκληρος αμέσως. Έλεγε να πηγαίνω πρώτα μέχρι τη μέση, για να καταλαβαίνει το σώμα μου τι θα γίνει. Θα σε βοηθούσε πολύ να κάνεις το ίδιο, μαμά».

Η Φοίβη κοίταξε τον γιο της με αγάπη και περηφάνια και σκέφτηκε ότι είχε δίκιο. Έμοιαζε στον πατέρα του, συλλογίστηκε. Ο Χένρι, ακόμα σε μικρή ηλικία, ήταν συμπονετικός και έξυπνος. «Θα προσπαθήσω να το κάνω σταδιακά», του είπε. «Τι σοφό παιδί που είσαι! Μπράβο σου που ακούς τους άλλους».

«Δεν τους ακούω όλους», της είπε ο Τζάστιν, με κατηγορηματικό ύφος. «Μόνο αυτούς που συμπαθώ». Το παιδί στάθηκε γονατιστό πάνω στο κάθισμα και ατένισε την παμπάλαια έπαυλη ιακωβιανού ρυθμού που φαινόταν στο βάθος. Το πελώριο και πλούσια διακοσμημένο οικοδόμημα, που κάποτε στέγαζε μοναχούς, ήταν γεμάτο με σειρές από λεπτές καμινάδες. Ήταν γήινο και στιβαρό, αλλά ταυτόχρονα φαινόταν σαν να ήθελε να φτάσει στον ουρανό.

«Είναι μεγάλο», είπε το παιδί με δέος. «Η στέγη είναι μεγάλη,

τα δέντρα είναι μεγάλα, οι κήποι είναι μεγάλοι, οι φράχτες είναι μεγάλοι... Κι αν χαθώ;» Δεν ακουγόταν ανήσυχο, μόνο συνεπαρμένο.

«Να μείνεις εκεί που θα είσαι και να φωνάζεις ώσπου να σε βρω», είπε η Φοίβη. «Πάντα θα σε βρίσκω. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να γίνει κάτι τέτοιο, αγάπη μου. Όταν δεν θα είμαι εγώ μαζί σου, θα έχεις την νταντά... δεν θα σε αφήσει να ξεμακρύνεις πολύ».

Το σκεπτικό βλέμμα του Τζάστιν στράφηκε στην αποκοιμισμένη ηλικιωμένη και στα χείλη του ζωγραφίστηκε ένα σκανδαλιάρικο χαμόγελο καθώς ξανακοιτούσε τη Φοίβη.

Η νταντά Μπρεϊσγκέρντλ ήταν η αγαπημένη γκουβερνάντα του Χένρι όταν ήταν μικρός και έλειπα από δική του πρόταση είχε αναλάβει τη φροντίδα των παιδιών του. Ήταν μια ήρεμη και καλόβολη γυναίκα. Το σώμα της ήταν παχουλό, με τρόπο που έκανε την ποδιά της ιδανικό σημείο για να κάθονται τα παιδιά καθώς τους διάβαζε παραμύθια, ενώ οι ώμοι της προσφέρονταν για μωρά που έκλαιγαν και είχαν ανάγκη από παρηγοριά. Τα μαλλιά της ήταν σαν ολόλευκη μαρέγκα, χωμένα κάτω από το φουσκωτό καπέλο της από βατίστα. Οι κουραστικές υποχρεώσεις που συνόδευαν το επάγγελμά της, όπως το να κυνηγάει άτακτα παιδιά ή να σηκώνει παχουλά βρέφη από την μπανιέρα, είχαν αφεθεί πια σε μια πιο νεαρή γκουβερνάντα. Όμως το μυαλό της νταντάς ήταν κοφτερό ακόμα και, με εξαίρεση την ανάγκη για έναν υπνάκο μια στο τόσο, ήταν ικανή όπως πάντα να αντεπεξέλθει στη δουλειά της.

Το караβάνι από τις θαυμάσιες άμαξες προχωρούσε στο δρομάκι της εισόδου και μετέφερε τη συνοδεία των Σάλον και τους υπηρέτες τους, καθώς κι ένα βουνό από δερμάτινες βαλίτσες και μπαούλα. Ο χώρος της έπαυλης, όπως και τα χωράφια που την περιέβαλλαν, ήταν πολύ περιποιημένος, με φράχτες από πυκνά

φυτά και παλαιούς πέτρινους τοίχους καλυμμένους με αναρριχώμενες τριανταφυλλίες και απαλά μοβ άνθη από γλυσίνες που πετάριζαν στον άνεμο. Γιασεμί και αγιόκλημα έκαναν τον αέρα να ευωδιάζει μπροστά στο προστώ, εκεί όπου οι άμαξες σταμάτησαν σιγά σιγά.

Η νταντά ξύπνησε απότομα από τον ελαφρύ ύπνο της κι άρχισε να βάζει στο σακ βουαγιάζ της τα διάφορα σκόρπια μικροπράγματα. Πήρε τον Στίβεν από τη Φοίβη, που ακολούθησε τον Τζάστιν καθώς εκείνος πηδούσε κάτω.

«Τζάστιν...» είπε η Φοίβη ανήσυχα, παρακολουθώντας τον να τρέχει ανάμεσα στο πλήθος από υπηρέτες και μέλη της οικογένειας σαν κολιμπρί και να χαιρετάει κελαηδιστά. Είδε τις γνώριμες φυσιογνωμίες του Ντέβον και της Καθλίν Ρέιβενελ – του λόρδου και της λαίδης Τρινίαρ– να υποδέχονται τους καλεσμένους που έφταναν. Ήταν εκεί οι γονείς της, η μικρή αδερφή της η Σεραφίνα, ο αδερφός της ο Άιβο, η Πανδώρα και η Κασσάνδρα και δεκάδες άνθρωποι τους οποίους δεν αναγνώριζε. Όλοι γελούσαν και συζητούσαν, γεμάτοι ενθουσιασμό για τον γάμο. Η Φοίβη κυριεύτηκε από συστολή στη σκέψη ότι θα γνώριζε αγνώστους και θα συζητούσε μαζί τους. Της ήταν αδύνατον να πιάσει μια ευχάριστη συζήτηση. Μακάρι να φορούσε ακόμα τα προστατευτικά ρούχα του πένθους, με την πλερέζα να κρύβει το πρόσωπό της.

Με την άκρη του ματιού της είδε τον Τζάστιν να ανεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά της εισόδου χωρίς συνοδεία. Μόλις κατάλαβε ότι η νταντά ήταν έτοιμη να τρέξει πίσω του, την έπιασε ανάλαφρα από το μπράτσο. «Θα τον πιάσω εγώ», είπε σιγανά.

«Μάλιστα, λαίδη μου», είπε η νταντά, ανακουφισμένη.

Για την ακρίβεια, η Φοίβη χάρηκε που ο Τζάστιν είχε τρέξει μέσα στο σπίτι – αυτό της έδινε μια δικαιολογία για να αποφύγει τη δοκιμασία της υποδοχής των καλεσμένων.

Στο χολ της εισόδου είχε πολύ κόσμο, αλλά ήταν πιο ήρεμα

και ήσυχα από όσο έξω. Ένας άντρας διηύθυνε αυτή την έκρηξη δραστηριοτήτων δίνοντας εντολές στους υπηρέτες που περνούσαν από μπροστά του. Τα μαλλιά του, σε μια καστανή απόχρωση τόσο σκούρα ώστε εύκολα θα τα περνούσε κανείς για μαύρα, έλαμπαν σαν να ήταν ρευστά καθώς έπεφτε πάνω τους το φως. Ο άντρας άκουγε προσεκτικά την οικονόμο, που του εξηγούσε κάτι σχετικά με τη διευθέτηση που είχε γίνει στις κρεβατοκάμαρες των καλεσμένων. Ταυτόχρονα πέταξε ένα κλειδί σε έναν βοηθό μπάτλερ που τον πλησίαζε. Ο βοηθός μπάτλερ το έπιασε στον αέρα και έφυγε γρήγορα για να κάνει κάποια άλλη δουλειά. Ένας νεαρός υπηρέτης που κουβαλούσε μια στοίβα από καπελιέρες σκόνταψε, και ο σκουρομάλλης άντρας άπλωσε το χέρι του για να τον βοηθήσει να βρει την ισορροπία του. Αφού έφτιαξε πάλι τη στοίβα από τις καπελιέρες, έστειλε τον νεαρό να συνεχίσει τον δρόμο του.

Ο άντρας απέπνεε έντονη αρρενωπή ζωτικότητα που τράβηξε την προσοχή της Φοίβης. Το ύψος του σίγουρα ήταν πάνω από ένα κι ογδόντα, το παράστημά του αθλητικό και η ηλιοκαμένη επιδερμίδα του έδειχνε άνθρωπο που περνούσε πολύ χρόνο έξω. Αλλά φορούσε καλοραμμένο κοστούμι. Τι παράξενο. Μήπως ήταν ο διαχειριστής του κτήματος;

Οι σκέψεις της διακόπηκαν μόλις παρατήρησε ότι ο γιος της είχε πάει να εξερευνήσει το περίτεχνο ξυλόγλυπτο στη μία πλευρά της μεγαλόπρεπης διπλής σκάλας. Τον ακολούθησε γρήγορα. «Τζάστιν, δεν πρέπει να απομακρύνεσαι χωρίς να το πεις σ' εμένα ή στην νταντά».

«Κοίτα, μαμά!»

Η ματιά της στράφηκε προς τα εκεί όπου έδειχνε ο δείκτης του μικρού χεριού του. Είδε ένα ξυλόγλυπτο που απεικόνιζε μια μικρή φωλιά ποντικών, στη βάση της κουπαστής. Ήταν μια παιχνιδιάρικη και απρόσμενη πινελιά μέσα στη μεγαλοπρέπεια

της σκάλας. Ένα πλατύ χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό της. «Μου αρέσει αυτό».

«Κι εμένα».

Καθώς ο Τζάστιν έσκυβε για να κοιτάξει το ξυλόγλυπτο πιο προσεκτικά, ένας γυάλινος βόλος έπεσε από την τσέπη του και βρέθηκε πάνω στο παρκέ. Η Φοίβη και ο Τζάστιν κοιτούσαν απελπισμένοι τη μικροσκοπική σφαίρα να απομακρύνεται κυλώντας γοργά.

Όμως η διαδρομή της σταμάτησε απότομα, καθώς ο σκουρομάλλης άντρας την καθήλωσε με τη μύτη του παπουτσιού του, επιδεικνύοντας ιδανικό συγχρονισμό. Μόλις τελείωσε τη συζήτηση που είχε, έσκυψε και μάζεψε τον βόλο. Η οικονόμος έφυγε γοργά και ο άντρας έστρεψε την προσοχή του στη Φοίβη και τον Τζάστιν.

Τα μάτια του είχαν ένα συγκλονιστικό γαλανό χρώμα με φόβο την ηλιοκαμένη επιδερμίδα του, ενώ το σύντομο χαμόγελό του αποκάλυψε προς στιγμή τα εντυπωσιακά λευκά δόντια του. Ήταν πολύ ωραίος, με χαρακτηριστικά έντονα και ισορροπημένα, με αχνές και χλωμές ρυτίδες γέλιου να απλώνονται στις εξωτερικές άκρες των ματιών του. Φαινόταν άνθρωπος ατίθασος και διασκεδαστικός, αλλά είχε πάνω του κάτι το δαιμόνιο, κάτι που πρόδιδε κάποια σκληρότητα. Σαν να είχε πολλές εμπειρίες από τον κόσμο και να μην έτρεφε πια ψευδαισθήσεις. Για κάποιον λόγο, αυτό τον έκανε ακόμα πιο γοητευτικό.

Πήγε κοντά τους χωρίς βιασύνη. Είχε πάνω του ένα ευχάριστο άρωμα υπαίθρου. Ήλιος και αέρας, μια γλύκα από κύπερη και χώμα και μια υποψία καπνού, σαν να είχε σταθεί κοντά σε φωτιά που έκαιγε τύρφη. Τα μάτια του είχαν το πιο σκούρο γαλανό χρώμα που είχε δει ποτέ της και οι ίριδες τους περιβάλλονταν από μαύρο. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που ένας άντρας είχε κοιτάξει τη Φοίβη έτσι, με ευθύτητα, ενδιαφέρον και μια αχνή ιδέα διάθεσης για φλερτ. Την κατέλαβε

ένα πολύ παράξενο συναίσθημα, κάτι που της θύμιζε λιγάκι τον πρώτο καιρό του γάμου της με τον Χένρι... εκείνη τη συγκλονιστική, ντροπιαστική και ανεξήγητη επιθυμία να ακουμπήσει το κορμί της ερωτικά πάνω στο κορμί ενός άλλου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν το είχε νιώσει αυτό για κανέναν, παρά μόνο για τον άντρα της, και ποτέ δεν είχε αισθανθεί αυτό το φλογερό και ταυτόχρονα παγερό τράνταγμα αφύπνισης.

Νιώθοντας ένοχη και μπερδεμένη, έκανε ένα βήμα πίσω, προσπαθώντας να τραβήξει τον Τζάστιν κοντά της.

Όμως ο Τζάστιν αντιστάθηκε, προφανώς επειδή πίστεψε ότι είχε πέσει σε εκείνον η υποχρέωση να αρχίσει τις συστάσεις. «Είμαι ο Τζάστιν, ο λόρδος Κλέαρ», ανακοίνωσε. «Από εδώ η μαμά. Ο μπαμπάς δεν είναι μαζί μας, γιατί έχει πεθάνει».

Η Φοίβη κατάλαβε ότι ένα έντονο κοκκίνισμα άρχιζε να την καλύπτει από την κορυφή μέχρι τα νύχια.

Ο άντρας δεν φάνηκε να σαστίζει καθόλου, μόνο έκανε βαθύ κάθισμα, για να είναι το πρόσωπό του στο ίδιο ύψος με το πρόσωπο του Τζάστιν. Η μπάσα φωνή του έκανε τη Φοίβη να νιώσει σαν να τέντωνε το κορμί της πάνω σε ένα αφράτο στρώμα παραγεμισμένο με πούπουλα.

«Έχασα τον πατέρα μου όταν ήμουν λιγάκι μεγαλύτερος από εσένα», είπε ο άντρας στον Τζάστιν.

«Α, εγώ δεν τον έχασα τον δικό μου», απάντησε σοβαρό το αγόρι. «Ξέρω πού ακριβώς είναι. Στον παράδεισο».

Ο άγνωστος χαμογέλασε. «Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, λόρδε Κλέαρ». Αντάλλαξαν χειραψία με επισημότητα. Ο άντρας κράτησε τον βόλο στο φως και παρατήρησε τη μικροσκοπική πορσελάνινη φιγούρα ενός πρόβατου που ήταν ενσωματωμένη στον διάφανο γυάλινο βόλο. «Ωραίο κομμάτι», σχολίασε, τον έδωσε στον Τζάστιν και στάθηκε όρθιος. «Παίζεις δαχτυλίδι;»

«Α, ναι», απάντησε το αγόρι. Ήταν ένα συνηθισμένο παιχνίδι,

όπου οι παίκτες προσπαθούσαν να βγάλουν τους βόλους ο ένας του άλλου έξω από έναν κύκλο.

«Διπλό κάστρο;»

Ο Τζάστιν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, ενώ φαινόταν να του έχει κινηθεί το ενδιαφέρον. «Αυτό το παιχνίδι δεν το ξέρω».

«Να παίξουμε καμιά παρτίδα όσο θα είσαι εδώ, αν δεν έχει αντίρρηση η μαμά σου». Ο άντρας κοίταξε τη Φοίβη με ερωτηματικό ύφος.

Η Φοίβη ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί, γιατί ήταν ανήμπορη να μιλήσει. Η καρδιά της χτυπούσε μανιασμένα και ανεξέλεγκτα.

«Η μαμά δεν έχει συνηθίσει να μιλάει σε μεγάλους», είπε ο Τζάστιν. «Προτιμάει τα παιδιά».

Η Φοίβη βρέθηκε να χαμογελάει στον άντρα. «Είστε ο διαχειριστής του κτήματος;» ρώτησε.

«Τον περισσότερο καιρό. Αλλά δεν υπάρχει δουλειά στο κτήμα, συμπεριλαμβανομένης της λάντζας στην κουζίνα, που να μην έχω προσπαθήσει να κάνω έστω μία φορά, για να μπορέσω να αποκτήσω τις γνώσεις που χρειάζονται».

Το χαμόγελο της Φοίβης ξεθώριασε, καθώς μια παράξενη και τρομερή υποψία πέρασε από το μυαλό της.

«Πόσο καιρό εργάζεστε εδώ;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Από τότε που κληρονόμησε τον τίτλο ο αδερφός μου». Ο άγνωστος υποκλίθηκε και συνέχισε. «Γουέστον Ρέιβενελ... στη διάθεσή σας».

2

Ο Γουέστ δεν μπορούσε να πάψει να κοιτάζει επίμονα τη λαίδη Κλέαρ. Είχε την αίσθηση ότι, αν άπλωνε το χέρι του για να την αγγίξει, θα τραβούσε απότομα τα δάχτυλά του επειδή θα είχαν τσουρουφλιστεί. Εκείνα τα μαλλιά, που αστραποβολούσαν κάτω από το απλό γκριζό μπονέ ταξιδιού... δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο. Ήταν κόκκινα, σαν φτερά παραδείσιου πουλιού, με άλικες λάμπεις να χορεύουν μέσα στις μπούκλες που ήταν πιασμένες με φουρκέτες. Η επιδερμίδα της ήταν σαν άφογο ελεφαντόδοντο, με μόνη εξαίρεση τις αχνές κηλίδες που απλώνονταν στη μύτη της και θύμιζαν μπαχαρικό σκορπισμένο σαν τελευταία πινελιά πάνω σε κάποιο πολυτελές επιδόρπιο.

Η λαίδη είχε την εμφάνιση καλοαναθρεμμένης γυναίκας, μορφωμένης και καλοντυμένης. Κάποιας που πάντα την προστάτευαν με στοργή. Αλλά στο βλέμμα της υπήρχε μια σκιά... η γνώση ότι υπήρχαν κάποια πράγματα από τα οποία κανένας άνθρωπος δεν ήταν δυνατόν να προστατευτεί.

Θεέ μου, εκείνα τα μάτια... ανοιχτά γκριζα, με ραβδώσεις σαν αχτίδες από μικροσκοπικά αστέρια.

Όταν του χαμογέλασε, ο Γουέστ ένιωσε ένα κάψιμο βαθιά μέσα στο στήθος του. Όμως, αμέσως μόλις της συστήθηκε, το

γλυκό χαμόγελό της έσβησε, σαν να είχε ξυπνήσει από ένα υπέροχο όνειρο και είχε βρεθεί αντιμέτωπη με μια πολύ λιγότερο ευχάριστη πραγματικότητα.

Η λαίδη Κλέαρ στράφηκε στον γιο της και του έστρωσε απαλά μια ατίθαση μαύρη τούφα στην κορυφή του κεφαλιού του. «Τζάστιν, πρέπει να πάμε κοντά στους άλλους από την οικογένειά μας».

«Μα θα παίξω βόλους με τον κύριο Ρέιβενελ», διαμαρτυρήθηκε το αγόρι.

«Όχι τώρα που έρχονται όλοι οι καλεσμένοι», αντέτεινε εκείνη. «Ο δύστηχος ο κύριος έχει να κάνει πάρα πολλά πράγματα. Θα πάμε να βουλευτούμε στα δωμάτιά μας».

Ο Τζάστιν συνοφρυώθηκε. «Πρέπει να μείνω στο δωμάτιο των παιδιών; Μαζί με τα μωρά;»

«Αγάπη μου, είσαι τεσσάρων ετών...»

«Σχεδόν πέντε!»

Τα χείλη της στράβωσαν. Η ματιά που έριχνε στον μικρό γιο της ήταν γεμάτη έγνοια και συμπόνια. «Μπορείς να μείνεις στο δωμάτιό μου, αν θέλεις», του πρότεινε.

Το παιδί σοκαρίστηκε από την πρόταση. «Δεν μπορώ να κοιμηθώ στο δωμάτιό σου», είπε με αγανάκτηση.

«Γιατί;»

«Μπορεί να νομίσει ο κόσμος ότι είμαστε παντρεμένοι».

Ο Γουέστ έστρεψε το βλέμμα του σε ένα απόμακρο σημείο στο πάτωμα, πασχίζοντας να συγκρατήσει τα γέλια του. Μόλις το κατάφερε, ανάσανε για να βρει την ψυχραιμία του και κρυφοκοίταξε τη λαίδη Κλέαρ. Ένωσε κρυφή χαρά, καθώς διαπίστωσε ότι εκείνη φαινόταν να συλλογίζεται το επιχείρημα σαν να ήταν εντελώς βάσιμο.

«Αυτό δεν το είχα σκεφτεί», είπε η Φοίβη. «Τότε, φαντάζομαι ότι θα πρέπει να μείνεις στο δωμάτιο των παιδιών. Πάμε να βρούμε την νταντά και τον Στίβεν;»

Το αγόρι αναστέναξε και άπλωσε το χεράκι του για να πάσει την παλάμη της. Σήκωσε το βλέμμα του στον Γουέστ και του εξήγησε: «Ο Στίβεν είναι ο μικρός μου αδερφός. Δεν μπορεί να μιλήσει και βρομάει απάισια».

«Όχι συνέχεια», διαμαρτυρήθηκε η λαίδη Κλέαρ.

Ο Τζάστιν απλώς κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, λες και δεν άξιζε να ασχοληθεί με αυτό το ζήτημα.

Ο Γουέστ, γοητευμένος από την εύκολη επικοινωνία ανάμεσα στη μητέρα και τον γιο της, δεν άντεξε να μην τη συγκρίνει με τις αφύσικες στιχομυθίες που είχε με τη δική του μητέρα, η οποία φαινόταν πάντα να θεωρεί ότι τα παιδιά της ήταν παιδιά κάποιου άλλου και ότι την ενοχλούσαν.

«Υπάρχουν πολύ χειρότερες μυρωδιές από αυτή ενός μικρού αδερφού», είπε ο Γουέστ στο αγόρι. «Κάποια μέρα, όσο θα είσαι εδώ, θα σου δείξω το πιο βρομερό πράγμα που υπάρχει στη φάρμα του κτήματος».

«Ποιο είναι αυτό;» ρώτησε ο Τζάστιν ενθουσιασμένος.

Ο Γουέστ του χαμογέλασε πλατιά. «Θα πρέπει να περιμένεις για να το μάθεις».

Η λαίδη Κλέαρ φάνηκε προβληματισμένη και είπε: «Είστε πολύ ευγενικός, κύριε Ρέιβενελ, αλλά δεν θα σας πέσουμε να κρατήσετε την υπόσχεσή σας. Είμαι σίγουρη ότι είστε πολυάσχολος. Δεν θέλουμε να σας γίνουμε βάρος».

Ο Γουέστ, πιο πολύ αιφνιδιασμένος παρά προσβεβλημένος από την άρνηση, αποκρίθηκε αργά: «Όπως θέλετε, λαίδη μου».

Η Φοίβη φάνηκε ανακουφισμένη, υποκλίθηκε χαριτωμένα και έφυγε με τον γιο της γοργά, σαν να ήθελε να γλιτώσουν από κάτι.

Ο Γουέστ, απορημένος, την κοιτούσε καθώς απομακρνόταν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που μια αξιοσέβαστη γυναίκα τον περιφρονούσε έτσι. Αλλά ήταν η πρώτη φορά που αυτό τον είχε πειράξει τόσο πολύ.

Η λαίδη Κλέαρ πρέπει να ήξερε τη φήμη του. Το παρελθόν του ήταν γεμάτο με περισσότερα επεισόδια ακολασίας και μέθης από όσα θα ήλπιζαν ποτέ ότι θα κατάφερναν να ισχυριστούν πως έχουν ζήσει οι περισσότεροι άντρες ηλικίας κάτω των τριάντα ετών. Δεν μπορούσε να κατηγορήσει τη λαίδη Κλέαρ που ήθελε να κρατήσει το ευεπηρεάστο παιδί της μακριά του. Μα τον Θεό, δεν θα ήθελε ποτέ να είναι υπεύθυνος για την καταστροφή ενός νεαρού ανθρώπου.

Ο Γουέστ, αναστενάζοντας από μέσα του, πήρε την απόφαση να κρατήσει το στόμα του κλειστό και να αποφύγει τους Σάλον τις επόμενες ημέρες. Κάτι που δεν θα ήταν εύκολο, αφού το σπίτι ήταν γεμάτο από δαύτους. Μετά την αναχώρηση των νεονύμφων, η οικογένεια του γαμπρού θα παρέμενε τουλάχιστον τρεις ή τέσσερις ημέρες ακόμα. Ο δούκας και η δούκισσα είχαν σκοπό να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να περάσουν λίγο χρόνο με μερικούς παλιούς φίλους και γνωστούς στο Χαμσάιρ. Θα γίνονταν γεύματα, δείπνα, εκδρομές, πάρτι, πικ νικ και θα περνούσαν ατέλειωτες βραδιές με διασκεδάσεις και συζητήσεις.

Φυσικά, όλα αυτά έπρεπε να γίνουν στις αρχές του καλοκαιριού, τότε που επικρατούσε πυρετώδης δραστηριότητα στα χωράφια. Τουλάχιστον η δουλειά έδινε στον Γουέστ μια καλή δικαιολογία για να περάσει τον περισσότερο χρόνο του μακριά από το σπίτι. Και όσο το δυνατόν πιο μακριά από τη λαίδη Κλέαρ.

«Γιατί στέκεσαι εδώ έτσι αποσβολωμένος;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

Οι σκέψεις του Γουέστ διακόπηκαν απότομα και κοίταξε τη χαριτωμένη μαυρομάλλα ξαδέρφη του, τη λαίδη Πανδώρα Ρέιβενελ.

Η Πανδώρα ήταν αντισυμβατική κοπέλα. Παρορμητική, έξυπνη και συνήθως γεμάτη ενέργεια την οποία δεν φαινόταν ικανή να ελέγξει. Από τις τρεις αδερφές Ρέιβενελ, αυτή συγκέντρωνε

τις λιγότερες πιθανότητες να παντρευτεί τον πιο επιθυμητό εργένη της Αγγλίας. Ωστόσο, ήταν προς τιμήν του Γκάμπριελ, του λόρδου Σεντ Βίνσεντ, το γεγονός ότι μπόρεσε να την εκτιμήσει. Για την ακρίβεια, από όλες τις απόψεις, ο Σεντ Βίνσεντ την είχε ερωτευτεί τρελά.

«Θέλεις να κάνω κάτι;» ρώτησε ο Γουέστ την Πανδώρα απερίφραστα.

«Ναι, θέλω να σε συστήσω στον αρραβωνιαστικό μου για να μου πεις πώς σου φαίνεται».

«Γλυκιά μου, ο Σεντ Βίνσεντ είναι κληρονόμος του τίτλου του δούκα, με μεγάλη περιουσία στη διάθεσή του. Ήδη τον βρίσκω τρομερά σαγηνευτικό».

«Σε είδα που μιλούσες στην αδερφή του, τη λαίδη Κλέαρ, μόλις τώρα. Είναι χήρα. Καλά θα κάνεις να τη φλερτάρεις πριν προλάβει κάποιος άλλος να την αρπάξει».

Τα χείλη του Γουέστ στράβωσαν από ένα πικρόχολο χαμόγελο στο άκουσμα αυτής της πρότασης. Μπορεί να είχε ένα λαμπρό όνομα, αλλά δεν διέθετε ούτε χρήματα ούτε γη. Επιπλέον, ήταν αδύνατον να ξεφύγει από τη σκιά της περασμένης ζωής του. Εδώ στο Χαμσάιρ, είχε κάνει μια καινούρια αρχή ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν έδιναν πεντάρα για τα κουτσομπολιά της καλής κοινωνίας του Λονδίνου. Για τους Σάλον όμως ήταν ένας διεφθαρμένος άνθρωπος. Ένας ανεπρόκοπος.

Και η λαίδη Κλέαρ ήταν το απόλυτο τρόπαιο. Νέα, πλούσια, όμορφη, η χήρα μητέρα ενός παιδιού που θα κληρονομούσε τον τίτλο του υποκόμη, μια έπαυλη και κτήματα. Όλοι οι περιζήτητοι γαμπροί στην Αγγλία θα την κυνηγούσαν.

«Δεν νομίζω», είπε. «Μερικές φορές, το φλερτ προκαλεί τη δυσάρεστη παρενέργεια του γάμου».

«Μα έχεις πει ότι θα ήθελες να δεις το σπίτι γεμάτο παιδιά».

«Ναι, τα παιδιά των άλλων. Αφού ο αδερφός μου και η γυναίκα

του είναι ικανοί να φέρουν στον κόσμο ένα σωρό Ρείβενελ, εγώ έχω ξεμπλέξει από αυτή την ιστορία».

«Και πάλι, όμως, νομίζω ότι θα έπρεπε έστω να γνωριστείς με τη Φοίβη».

«Έτσι τη λένε;» ρώτησε ο Γουέστ, με απρόθυμο ενδιαφέρον.

«Ναι. Της έχουν δώσει το όνομα από ένα χαριτωμένο αηδόνι που ζει στην Αμερική».

«Η γυναίκα που μόλις γνώρισα», είπε ο Γουέστ, «δεν είναι χαριτωμένο αηδόνι».

«Ο λόρδος Σεντ Βίνσεντ λέει ότι η Φοίβη είναι από τη φύση της τρυφερή και της αρέσει κάπως το φλερτ, αλλά εξακολουθεί να πονάει μέσα της για τον χαμό του άντρα της».

Ο Γουέστ έβαλε τα δυνατά του για να παραμείνει σιωπηλός και αδιάφορος. Όμως, ύστερα από μια στιγμή, δεν άντεξε να μη ρωτήσει: «Από τι πέθανε αυτός;».

«Από κάποια εκφυλιστική αρρώστια. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε διάγνωση». Η Πανδώρα έκανε παύση, καθώς είδε μερικούς καλεσμένους να μπαίνουν στο χολ της εισόδου. Τράβηξε τον Γουέστ στον χώρο κάτω από τη μεγάλη σκάλα και χαμήλωσε τη φωνή της ενώ συνέχιζε. «Ο λόρδος Κλέαρ ήταν άρρωστος από τη μέρα που γεννήθηκε. Υπέφερε από τρομερούς πόνους στο στομάχι, από κούραση, πονοκεφάλους, καρδιακή αρρυθμία... δεν άντεχε τις περισσότερες τροφές και δεν μπορούσε να φάει. Δοκίμασαν όλες τις πιθανές θεραπείες, αλλά καμία δεν είχε αποτέλεσμα».

«Γιατί η κόρη ενός δούκα παντρεύτηκε έναν άνθρωπο που ήταν ανήμπορος όλη του τη ζωή;» ρώτησε ο Γουέστ απορημένος.

«Παντρεύτηκαν από έρωτα. Ο λόρδος Κλέαρ και η Φοίβη αγαπιούνταν από παιδιά. Στην αρχή, εκείνος δίσταζε να την παντρευτεί, επειδή δεν ήθελε να της γίνει βάρος, αλλά η Φοίβη τον έπεισε να εκμεταλλευτούν όσο καλύτερα μπορούσαν τον

χρόνο που είχαν στη διάθεσή τους. Δεν είναι τρομερά ρομαντικό αυτό;»

«Δεν έχει λογική», είπε ο Γουέστ. «Σίγουρα δεν αναγκάστηκε να τον παντρευτεί βιαστικά;»

Η Πανδώρα φάνηκε μπερδεμένη. «Θέλεις να πεις ότι...» Έκανε παύση και προσπάθησε να διατυπώσει την ερώτησή της ευγενικά. «...μπορεί να ήταν υποχρεωμένοι να παντρευτούν για κοινωνικούς λόγους;»

«'Η αυτό», είπε ο Γουέστ, «ή πατέρας του πρώτου της παιδιού ήταν ένας άλλος άντρας, που δεν μπορούσε να παντρευτεί».

Η Πανδώρα συνοφρυώθηκε. «Είσαι στ' αλήθεια τόσο κυνικός;»

Ο Γουέστ της χαμογέλασε πλατιά. «Όχι, είμαι πολύ χειρότερος. Το ξέρεις αυτό».

Η Πανδώρα σήκωσε το χέρι της και προσποιήθηκε ότι θα του έριχνε χαστούκι, όπως του άξιζε. Ο Γουέστ την έπιασε επιδέξια από τον καρπό, φίλησε την ανάστροφη του χεριού της και το άφησε.

Πλέον είχαν συγκεντρωθεί τόσο πολλοί καλεσμένοι στο χολ της εισόδου, ώστε ο Γουέστ άρχισε να αναρωτιέται αν το Έβερσμπι Πράιορι θα μπορούσε να τους φιλοξενήσει όλους. Η έπαυλη είχε πάνω από εκατό κρεβατοκάμαρες, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται τα διαμερίσματα των υπηρετών, αλλά, έπειτα από δεκαετίες παραμέλησης, μεγάλα τμήματα του σπιτιού ή ήταν κλειστά ή βρισκόνταν σε διαδικασία ανακαίνισης.

«Ποιοι είναι όλοι αυτοί οι άνθρωποι;» ρώτησε. «Φαίνονται λες και πολλαπλασιάζονται. Νόμιζα ότι είχαμε περιορίσει τη λίστα των καλεσμένων μόνο στους συγγενείς και τους στενούς φίλους».

«Οι Σάλον έχουν πολλούς στενούς φίλους», είπε η Πανδώρα, με λιγάκι απολογητικό ύφος. «Λυπάμαι πολύ. Το ξέρω ότι δεν σου αρέσει η πολυκοσμία».

Το σχόλιο εξέπληξε τον Γουέστ, που ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθεί και να πει ότι του άρεσε η πολυκοσμία, αλλά τότε συνειδητοποίησε ότι η Πανδώρα τον ήξερε μόνο όπως ήταν τώρα. Στην παλιά του ζωή, απολάμβανε τη συντροφιά αγνώστων και πήγαινε από τη μία κοινωνική εκδήλωση στην άλλη, αναζητώντας συνεχώς τη διασκέδαση. Λάτρευε τα κουτσομπολιά, το φλερτ, την ατελείωτη ροή του κρασιού και του θορύβου, που κρατούσαν μόνιμα την προσοχή του στραμμένη στον έξω κόσμο. Όμως, από τότε που πήγε στο Έβερσμπι Πράιורי, είχε εγκαταλείψει αυτόν τον τρόπο ζωής.

Η Πανδώρα είδε μια ομάδα καλεσμένων να μπαίνει στο σπίτι και αναπήδησε ελαφρά. «Κοίτα, να οι Σάλον». Ένα μείγμα θαυμασμού και ανησυχίας χρωμάτιζε τη φωνή της καθώς πρόσθετε: «Τα μελλοντικά πεθερικά μου».

Ο Σεμπάσιαν, ο δούκας του Κίνγκστον, απέπνεε την αβίαστη αυτοπεποίθηση ανθρώπου που είχε γεννηθεί προνομιούχος. Σε αντίθεση με τους περισσότερους Βρετανούς ευγενείς, που ήταν απογοητευτικά μέτριοι, ο Κίνγκστον ήταν εντυπωσιακός και εξωφρενικά ωραίος, με το γεροδεμένο και λυγρό παράστημα άντρα που είχε τα μισά του χρόνια. Ήταν γνωστός για το κοφτερό μυαλό και το καυστικό πνεύμα του και διηύθυνε μια δαιδαλώδη οικονομική αυτοκρατορία, η οποία συμπεριελάμβανε, εκτός των άλλων, μια χαρτοπαικτική λέσχη για κυρίους. Μπορεί οι άλλοι αριστοκράτες να εξέφραζαν κατ' ιδίαν την απέχθειά τους για το ήταν χυδαίο να του ανήκει τέτοια επιχείρηση, αλλά κανείς τους δεν τολμούσε να τον επικρίνει δημόσια. Είχε στα χέρια του τα χρέη πολλών και ήξερε πάρα πολλά ολέθρια μυστικά. Ο Κίνγκστον, αν έλεγε δυο λόγια ή έγραφε μερικές λέξεις σε ένα χαρτί, θα μπορούσε να κάνει ζητιάνους σχεδόν όλους τους υπερόπτες γόνους των αριστοκρατικών οικογενειών.

Παραδόξως, κάτι που μάλλον ήταν γλυκό, ο δούκας φαινόταν

πολύ ερωτευμένος με τη σύζυγό του. Το ένα του χέρι ήταν ακουμπισμένο ανάλαφρα στη μέση της και η χαρά του που την άγγιζε ήταν κρυφή, αλλά δεν περνούσε απαρατήρητη. Δεν θα μπορούσε να τον κατηγορήσει κανείς γι' αυτό. Η Εβαντζελίν, η δούκισσα, ήταν μια θεαματικά πληθωρική γυναίκα, με ροδακινί μαλλιά, πρόσχαρα γαλανά μάτια και επιδερμίδα με αχνές φακίδες. Φαινόταν θερμή και λαμπερή, σαν να την έλουζε μόνιμα ένα ατελείωτο φθινοπωρινό ηλιοβασίλεμα.

«Πώς σου φαίνεται ο λόρδος Σεντ Βίνσεντ;» ρώτησε η Πανδώρα με ανυπομονησία.

Το βλέμμα του Γουέστ στράφηκε σε έναν άντρα ο οποίος έμοιαζε με τον πατέρα του σε μικρότερη ηλικία, με καστανόχρυσα μαλλιά που έλαμπαν σαν ολοκαίνουρια νομίσματα. Μεγαλόπρεπα ωραίος. Κάτι ανάμεσα σε Άδωνη και σε χρυσή βασιλική άμαξα.

Ο Γουέστ, με εσκεμμένη αδιαφορία, είπε: «Δεν είναι όσο ψηλός περίμενα».

Η Πανδώρα φάνηκε να προσβάλλεται. «Έχει ακριβώς το ίδιο ύψος με εσένα!»

«Θα φάω το καπέλο μου, αν είναι έστω κι ένα εκατοστό πάνω από ένα και σαράντα». Ο Γουέστ έκανε με τη γλώσσα του μερικά αποδοκιμαστικά τς-τς-τς. «Κι ακόμα φοράει κοντό παντελονάκι».

Η Πανδώρα, που ενοχλήθηκε και ταυτόχρονα φαινόταν να το διασκεδάζει, τον έσπρωξε ελαφρά. «Αυτός είναι ο μικρός αδερφός του, ο Άιβο, που είναι έντεκα ετών. Αυτός δίπλα του είναι ο αρραβωνιαστικός μου».

«Ααα! Τέλος πάντων, καταλαβαίνω γιατί θέλεις να τον παντρευτείς αυτόν».

Η Πανδώρα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος και αναστέναξε βαθιά. «Ναι. Όμως αυτός γιατί να θέλει να παντρευτεί εμένα;»

Ο Γουέστ την έπιασε από τους ώμους και τη γύρισε για να τον αντικρίσει. «Γιατί άραγε;» ρώτησε, με τη φωνή του απαλή από την έγνοια.

«Επειδή δεν είμαι η κοπέλα που όλοι περίμεναν ότι θα παντρευόταν».

«Είσαι αυτό που θέλει, διαφορετικά δεν θα βρισκόταν εδώ. Για ποιον λόγο ανησυχείς;»

Η Πανδώρα σήκωσε τους ώμους της αγχωμένη. «Δεν μου αξίζει τέτοιος άντρας», εξομολογήθηκε.

«Αυτό είναι θαυμάσιο για εσένα».

«Γιατί είναι θαυμάσιο;»

«Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να έχεις κάτι που δεν σου αξίζει. Πες στον εαυτό σου: “Μπράβο μου, τι τυχερή που είμαι. Το κομμάτι της τούρτας που παίρνω δεν είναι μόνο το μεγαλύτερο, αλλά επιπλέον είναι και γωνιακό κι έχει και ζαχαρωτό λουλούδι επάνω, και όλοι οι άλλοι έχουν σκάσει από τη ζήλια τους”».

Ένα πλατύ χαμόγελο φάνηκε σιγά σιγά στο πρόσωπο της Πανδώρας. Ύστερα από μια στιγμή, ψιθύρισε διστακτικά: «Μπράβο μου».

Ο Γουέστ κοίταξε πίσω της και είδε κάποιον να πλησιάζει – κάποιον που δεν περίμενε ότι θα έβλεπε στη συγκεκριμένη περίπτωση– και ξεφύσηξε με ενόχληση και δυσπιστία. «Δυστυχώς, θα πρέπει να αρχίσω τις εορταστικές εκδηλώσεις για τον γάμο σου με φόνο, Πανδώρα. Μην ανησυχείς, θα ξεμπερδέψω γρήγορα και μετά θα συνεχίσουμε τη γιορτή μας».

3

«Ποιον θα σκοτώσεις;» Η Πανδώρα φάνηκε να ρωτά πιο πολύ από ενδιαφέρον παρά από ανησυχία.

«Τον Τομ Σέβεριν», είπε ο Γουέστ βλοσυρά.

Η Πανδώρα γύρισε για να κοιτάξει προς τα εκεί όπου είχε στραφεί το βλέμμα του, καθώς πλησίαζε ο λυγερός και μελαχρινός άντρας. «Μα είσαι στενός του φίλος, καλά δεν λέω;»

«Κανένας από τους φίλους του Σέβεριν δεν είναι αυτό που θα έλεγα στενός. Γενικά, προσπαθούμε όλοι να μην είμαστε τόσο κοντά του, ώστε να μας φτάνει για να μας μαχαιρώσει».

Θα ήταν δύσκολο να βρει κανείς έναν άντρα στα τριάντα του που να έχει αποκτήσει πλούτη και ισχύ με την ταχύτητα που το είχε καταφέρει ο Τομ Σέβεριν. Είχε ξεκινήσει ως μηχανικός και σχεδίαζε ατμομηχανές. Στη συνέχεια προχώρησε στην κατασκευή γεφυρών για τρένα και τελικά έφτιαξε τη δική του σιδηροδρομική γραμμή, με φαινομενική ευκολία που θύμιζε την άνεση παιδιού που παίζει κουτσό. Ο Σέβεριν μπορούσε να φανεί γενναϊόδωρος και ευγενικός, αλλά τα καλά χαρακτηριστικά του δεν βασιζόνταν ούτε κατά διάνοια στη συνειδησή του.

Ο Σέβεριν υποκλίθηκε μόλις έφτασε κοντά τους.

Η Πανδώρα ανταπέδωσε την υπόκλιση.

Ο Γουέστ του έριξε ένα παγερό βλέμμα.

Ο Σέβεριν δεν ήταν ωραίος σε σύγκριση με τους Σάλον –μα και βέβαια, ποιος θα μπορούσε να συγκριθεί μαζί τους;–, ούτε ήταν ωραίος με βάση αυστηρά τα συμβατικά πρότυπα. Αλλά είχε πάνω του κάτι που φαινόταν να αρέσει στις γυναίκες. Ο Γουέστ δεν είχε ιδέα τι ήταν αυτό. Το πρόσωπο του Σέβεριν ήταν λεπτό και όλο γωνίες, το σώμα του ξερακιανό και σχεδόν κοκαλιάρικο, η επιδερμίδα του χλωμή σαν βιβλιοθηκάριου. Τα μάτια του ήταν ένα άνισα κατανεμημένο μείγμα από γαλανό και πράσινο χρώμα, με αποτέλεσμα στο έντονο φως να φαίνονται ότι είχαν εντελώς διαφορετικό χρώμα μεταξύ τους.

«Το Δονδινό ήταν βαρετό», είπε ο Σέβεριν, λες κι αυτό αποτελούσε εξήγηση για την παρουσία του εκεί.

«Είμαι σίγουρος ότι δεν βρίσκεσαι στη λίστα των καλεσμένων», είπε ο Γουέστ δηκτικά.

«Α, δεν χρειάζομαι προσκλήσεις εγώ», αποκρίθηκε με κατηγορηματικό ύφος ο Σέβεριν. «Πάω όπου θέλω. Μου χρωστάει χάρηδες τόσος κόσμος, ώστε κανείς δεν τολμάει να μου πει να φύγω».

«Εγώ θα το τολμούσα», είπε ο Γουέστ. «Εδώ που τα λέμε, μπορώ να σου πω πού ακριβώς να πας».

Πριν ο Γουέστ προλάβει να συνεχίσει, ο Σέβεριν στράφηκε γρήγορα στην Πανδώρα. «Εσύ είσαι η μέλλουσα νύφη. Το κατάλαβα από τη λάμψη στα μάτια σου. Τιμή μου που βρίσκομαι εδώ, χαίρομαι πολύ, τις ευχές μου και τα λοιπά. Τι θέλεις για δώρο γάμου;»

Παρά τις αυστηρές εντολές της λαίδης Μπέργουικ σχετικά με τους τρόπους συμπεριφοράς, η ερώτηση έκανε την ευπρέπεια της Πανδώρας κομμάτια, σαν μπαλόνι που το τρυπούσαν με καρφίτσα. «Πόσα σκοπεύετε να ξοδέψετε;» ρώτησε.

Ο Σέβεριν γέλασε, ευχαριστημένος με την αθώα αγενή ερώτηση. «Ζήτησέ μου κάτι μεγάλο», είπε. «Είμαι πολύ πλούσιος».

«Δεν έχει ανάγκη τίποτα», είπε ο Γουέστ κοφτά. «Ειδικά από εσένα». Κοιτάζοντας την Πανδώρα, πρόσθεσε: «Τα δώρα του κυρίου Σέβεριν κρύβουν πάντα παγίδες. Που είναι πολύ επικίνδυνες».

Ο Σέβεριν έγειρε πιο κοντά στην Πανδώρα και είπε με συνωμοτικό ύφος: «Τα δώρα μου αρέσουν σε όλους. Θα σου κάνω έκπληξη αργότερα».

Η Πανδώρα χαμογέλασε. «Δεν έχω ανάγκη από δώρα, κύριε Σέβεριν, αλλά είστε ευπρόσδεκτος εδώ. Μπορείτε να μείνετε για τον γάμο μου». Βλέποντας την αντίδραση του Γουέστ, διαμαρτυρήθηκε. «Έκανε τόσο δρόμο από το Λονδίνο μέχρι εδώ».

«Και πού θα τον βάλουμε;» ρώτησε ο Γουέστ. «Το Έβερσμπι Πράιορι είναι γεμάτο. Όλα τα δωμάτια που είναι λιγάκι πιο άνετα από κελιά φυλακών είναι πιασμένα».

«Α, μα δεν θα μείνω εδώ», τον καθησύχασε ο Σέβεριν. «Ξέρεις τι άποψη έχω για αυτά τα παμπάλαια σπίτια. Βέβαια, το Έβερσμπι Πράιορι είναι χαριτωμένο, αλλά προτιμώ τις σύγχρονες ανέσεις. Θα μείνω στο ιδιωτικό βαγόνι μου, στον σταθμό του ορυχείου στο κτήμα σου».

«Τι ταιριαστό», σχολίασε ο Γουέστ αποδοκιμαστικά, «με δεδομένο το ότι προσπάθησες να κλέψεις τα δικαιώματα εξόρυξης του ορυχείου, αν και ήξερες ότι έτσι οι Ρέιβενελ θα έμεναν απένταροι».

«Ακόμα μου κρατάς κακία γι' αυτό; Δεν ήταν κάτι προσωπικό. Μια δουλειά πήγα να κάνω».

Σχεδόν τίποτα δεν ήταν προσωπικό για τον Σέβεριν. Και άρα ήταν λογικό να αναρωτηθεί κανείς ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος για την άφιξη του εκεί. Ήταν πιθανό να ήθελε να γνωριστεί με την πλούσια οικογένεια των Σάλον, έχοντας κατά νου μελλοντικές επιχειρηματικές συμφωνίες. Ή μπορεί να είχε βγει στη γύρα για να βρει σύζυγο. Ο Σέβεριν, παρά την αστρονομική περιουσία

του και το γεγονός ότι διέθετε την πλειοψηφία των μετοχών της σιδηροδρομικής εταιρείας Άιρονστοουν του Λονδίνου, δεν ήταν ευπρόσδεκτος στους κύκλους της αριστοκρατίας. Αυτό ίσχυε για τους περισσότερους ανθρώπους ταπεινής καταγωγής, αλλά *ειδικά* για τον Σέβεριν ήταν κανόνας. Μέχρι τότε, δεν είχε βρει μια αριστοκρατική οικογένεια που να ήταν τόσο απελπισμένη, ώστε να θυσιάσει σε έναν γάμο μια από τις καλοαναθρεμμένες κόρες της. Πάντως, αυτό ήταν θέμα χρόνου να συμβεί.

Ο Γουέστ σάρωσε με το βλέμμα του τον κόσμο στο χολ της εισόδου και αναρωτήθηκε τι συμπέρασμα θα έβγαζε ο αδερφός του, ο Ντέβον, για την παρουσία του Σέβεριν. Μόλις συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, ο Ντέβον του χαμογέλασε σκυθρωπά και παραιτημένα. *Άφησέ το το κάθαρμα να μείνει*, ήταν το σιωπηρό μήνυμά του. Ο Γουέστ αποκρίθηκε με ένα κοφτό νεύμα του κεφαλιού του. Αν και θα το ευχαριστιόταν να πετούσε έξω με τις κλοτσιές τον Σέβεριν, δεν θα ωφελούσε να κάνει σκηνή.

«Με την παραμικρή αφορμή», είπε ο Γουέστ στον Σέβεριν, με έκφραση απατηλά ευχάριστη, «θα σε στείλω πίσω στο Λονδίνο μέσα σε καλάθι».

Ο Σέβεριν χαμογέλασε πλατιά. «Σύμφωνοι. Και τώρα, αν μου επιτρέπεις, βλέπω τον παλιό μας φίλο, τον Γουίντερμπορν».

Μόλις ο μεγιστάνας των σιδηροδρόμων απομακρύνθηκε με αργά βήματα, η Πανδώρα έπιασε τον Γουέστ αγκαζέ. «Έλα να σε συστήσω στους Σάλον».

Ο Γουέστ έμεινε ακίνητος. «Αργότερα».

Η Πανδώρα τον κοίταξε ικετευτικά. «Αχ, σε παρακαλώ, μην είσαι πεισματάρης, θα φανεί παράξενο αν δεν πας να τους υποδεχτείς».

«Γιατί; Δεν είμαι εγώ ο οικοδεσπότης και το Έβερσμπι Πράιορι δεν είναι δικό μου».

«Είναι εν μέρει δικό σου».

Ο Γουέστ χαμογέλασε ειρωνικά. «Γλυκιά μου, δεν μου ανήκει ούτε κόκκος σκόνης σε αυτό το σπίτι. Είμαι ένας λαμπρός χειριστής κτήματος, κάτι που, σε διαβεβαιώνω, οι Σάλον δεν θα θεωρήσουν καθόλου ενδιαφέρον».

Η Πανδώρα συνοφρυώθηκε. «Ακόμα κι έτσι, είσαι ένας Ρέιβενελ και πρέπει να τους γνωρίσεις τώρα, επειδή θα είναι άβολο να υποχρεωθείς να συστηθείς αργότερα, την ώρα που θα περνάς δίπλα από κάποιον από αυτούς στον διάδρομο».

Είχε δίκιο. Ο Γουέστ έβρισε από μέσα του και πήγε μαζί της, νιώθοντας μεγάλη αμηχανία.

Η Πανδώρα τον σύστησε ξέπνοα στον δούκα και τη δούκισσα. Στην έφηβη κόρη τους, τη Σεραφίνα. Στον μικρό γιο τους, τον Άιβο. Και στον λόρδο Σεντ Βίνσεντ. «Φυσικά, γνωρίζεις ήδη τη λαίδη Κλέαρ και τον Τζάστιν», κατέληξε.

Ο Γουέστ κοίταξε τη Φοίβη, που είχε στρέψει το βλέμμα της αλλού, με πρόφαση ότι έδιωχνε ένα αόρατο χνούδι από την πλάτη του πανωφοριού του γιου της.

«Έχουμε άλλον έναν αδερφό, τον Ράφαελ, που λείπει ταξίδι στην Αμερική, για δουλειές», είπε η Σεραφίνα. Είχε κοκκινόξανθες μπουκλες και το πρόσωπό της ήταν γλυκό και χαριτωμένο, σαν αυτά που συνήθως απεικονίζονταν στις συσκευασίες αρωματικών σαπουνιών. «Αλλά δεν μπόρεσε να επιστρέψει έγκαιρα για τον γάμο».

«Αυτό σημαίνει ότι θα φάω εγώ την τούρτα του», είπε το ωραίο αγόρι, με τα σκούρα κόκκινα μαλλιά.

Η Σεραφίνα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά και είπε με κωμικό ύφος: «Άιβο, ο Ράφαελ θα χαιρόταν πολύ αν ήξερε ότι καταφέρνει να τον αντικαθιστάς επάξια».

«Κάποιος πρέπει να τη φάει», τόνισε ο Άιβο.

Ο λόρδος Σεντ Βίνσεντ έκανε ένα βήμα μπροστά για να σφίξει το χέρι του Γουέστ. «Επιτέλους», είπε, «γνωρίζουμε τον Ρέιβενελ που βλέπει κανείς ελάχιστα αλλά τον συζητούν όλοι».

«Προηγήθηκε η φήμη μου;» ρώτησε ο Γουέστ. «Αυτό δεν είναι καλό».

Ο Σεντ Βίνσεντ χαμογέλασε. «Δυστυχώς, η οικογένειά σου εκμεταλλεύεται κάθε ευκαιρία για να σε εκθειάσει πίσω από την πλάτη σου».

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι βρίσκουν για να εκθειάσουν. Σας διαβεβαιώνω, τα φαντάζονται όλα».

Ο δούκας του Κίνγκστον, ο πατέρας του γαμπρού, μίλησε με φωνή που θύμιζε ακριβό ξηρό λικέρ. «Το γεγονός ότι διπλασιάσες την ετήσια απόδοση του κτήματος δεν είναι αποκύημα της φαντασίας. Με βάση όσα λέει ο αδερφός σου, έκανες μεγάλη πρόοδο στον εκσυγχρονισμό του Έβερσμπι Πράιορι».

«Όταν κάποιος αρχίζει από το επίπεδο του μεσαίωνα, εξοχότατε, ακόμα και μια μικρή βελτίωση φαίνεται εντυπωσιακή».

«Σε μια δυο μέρες, ίσως να μου κάνεις μια ξενάγηση στα χωράφια, να μου δείξεις και τα νέα μηχανήματα και τις μεθόδους που χρησιμοποιείς».

Πριν ο Γουέστ προλάβει να απαντήσει, παρενέβη ο Τζάστιν. «Σ' εμένα θα κάνει ξενάγηση, παππού, για να μου δείξει το πιο βρομερό πράγμα στη φάρμα».

Μια λάμψη έντονης τρυφερότητας μαλάκωσε τα γαλανά σαν διαμάντια μάτια του δούκα, καθώς εκείνος κοιτούσε το αγόρι. «Πολύ ενδιαφέρον. Τότε επιμένω να έρθω κι εγώ μαζί».

Ο Τζάστιν πήγε στη δούκισσα και την αγκάλιασε σφιχτά από τους γοφούς, με την οικειότητα πολυαγαπημένου εγγονού. «Μπορείς να έρθεις κι εσύ, γιαγιά», είπε με γενναιοδωρία ενώ κρεμόταν από τις βαριές πτυχές του γαλάζιου μεταξωτού φορέματός της.

Το απαλό χέρι της, στολισμένο μόνο με μια απλή χρυσή βέρα, χάιδεψε τα σκούρα ανακατεμένα μαλλιά του. «Σ' ευχαριστώ, αγαπημένο μου παιδί, αλλά προτιμώ να περάσω λίγο χρόνο με

τους παλιούς μου φίλους. Εδώ που τα λέμε» –η δούκισσα έριξε ένα γοργό και ζωηρό βλέμμα στον άντρα της– «μόλις ήρθαν οι Γουέστκλιφ και δεν θυμάμαι από πότε έχω να δω τη Δίλιαν. Θα σε πείραζε αν...».

«Πήγαινε», είπε ο δούκας. «Ξέρω ότι καλά θα κάνω να μην μπω ανάμεσά σας. Πες στον Γουέστκλιφ ότι θα έρθω σε λίγο».

«Εγώ θα πάω τον Άιβο και τον Τζάστιν στην αίθουσα υποδοχής για να πιούμε λεμονάδα», προσφέρθηκε η Σεραφίνα και χαμογέλασε στον Γουέστ ντροπαλά. «Έχουμε σκάσει από τη δίψα, μετά το τόσο μεγάλο ταξίδι που κάναμε από το Λονδίνο».

«Το ίδιο κι εγώ», μουρμούρισε η Φοίβη, αρχίζοντας να ακολουθεί τη μικρή αδερφή της και τα αγόρια.

Στάθηκε, όμως, και ίσωσε την πλάτη της μόλις άκουσε τον λόρδο Σεντ Βίνσεντ να σχολιάζει στον Γουέστ: «Η αδερφή μου η Φοίβη θα θέλει μια ξενάγηση στη φάρμα. Έχει αναλάβει την υποχρέωση να συντηρήσει τα κτήματα των Κλέαρ ώσπου να ενηλικιωθεί ο Τζάστιν και πρέπει να μάθει πολλά».

Η Φοίβη στράφηκε στον Σεντ Βίνσεντ με ένα μείγμα έκπληξης και ενόχλησης στο πρόσωπό της. «Όπως ξέρεις πολύ καλά, αδερφέ μου, τα κτήματα των Κλέαρ τα διαχειρίζεται ήδη ο Έντουαρντ Λάρσον. Ούτε που θα μου περνούσε από το μυαλό να προσβάλω τις εξαιρετες γνώσεις του παρεμβαίνοντας στη δουλειά του».

«Αδερφή μου», αποκρίθηκε ξερά ο Σεντ Βίνσεντ, «έχω πάει στα κτήματά σου. Ο Λάρσον είναι ευχάριστος άνθρωπος, αλλά αυτά που ξέρει για τη γεωργία σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να χαρακτηριστούν “εξαιρετες γνώσεις”».

Ο Γουέστ σαγηνεύτηκε μόλις είδε ένα ελαφρύ και απείθαρχο κοκκίνισμα να απλώνεται στο στήθος και τον λαιμό της Φοίβης. Ήταν σαν να έβλεπε να ζωντανεύει μια μορφή που απεικονιζόταν σε μενταγιόν.

Τα δυο αδέρφια αντάλλαξαν αυστηρές ματιές, σαν να είχαν εμπλακεί σε σιωπηρή αντιπαράθεση.

«Ο κύριος Λάρσον είναι ξάδερφος του μακαρίτη του άντρα μου», είπε η Φοίβη, εξακολουθώντας να αγριοκοιτάζει τον αδερφό της, «και καλός μου φίλος. Διαχειρίζεται τα κτήματα και τους ενοικιαστές με τον παραδοσιακό τρόπο, ακριβώς όπως του ζήτησε ο λόρδος Κλέαρ. Οι δοκιμασμένες μέθοδοι μας έχουν εξυπηρετήσει μια χαρά».

«Το πρόβλημα με αυτό...» άρχισε να λέει ο Γουέστ, αλλά το σκέφτηκε καλύτερα. Σταμάτησε να μιλάει μόλις η Φοίβη στράφηκε προς το μέρος του και τον κοίταξε θορυβημένη.

Ο τρόπος με τον οποίο συναντήθηκαν τα βλέμματά τους θύμιζε σύγκρουση.

«Ναι;» τον παρότρυνε η Φοίβη να συνεχίσει.

Ο Γουέστ ευχήθηκε να είχε κρατήσει το στόμα του κλειστό και πάσχισε να χαμογελάσει αδιάφορα. «Τίποτα».

«Τι είχατε σκοπό να πείτε;» επέμεινε εκείνη.

«Δεν θέλω να το παρακάνω».

«Δεν το παρακάνετε, αφού εγώ σας ζητάω να μου πείτε». Ήταν εκνευρισμένη και είχε περάσει στην άμυνα τώρα, ενώ το πρόσωπό της κοκκίνιζε κι άλλο. Με εκείνα τα κόκκινα μαλλιά, παρουσίαζε καθηλωτικό θέαμα. «Συνεχίστε, σας παρακαλώ».

«Το πρόβλημα με την παραδοσιακή γεωργία», είπε ο Γουέστ, «είναι ότι δεν έχει αποτέλεσμα πια».

«Έχει αποτέλεσμα εδώ και διακόσια χρόνια», τόνισε η Φοίβη, χωρίς να έχει άδικο. «Ο σύζυγός μου ήταν αντίθετος στους πειραματισμούς που μπορεί να έβαζαν τα κτήματα σε κίνδυνο, και το ίδιο ισχύει και για τον κύριο Λάρσον».

«Είναι στη φύση των γεωργών να πειραματίζονται. Πάντα αναζητούν νέους τρόπους για να πετύχουν τη μέγιστη απόδοση από τα χωράφια τους».

«Κύριε Ρείβενελ, με όλο τον σεβασμό, τι προσόντα έχετε εσείς για να μιλάτε για αυτό το ζήτημα με τόση βεβαιότητα; Είχατε εμπειρία στη γεωργία πριν έρθετε στο Έβερσμπι Πράιורי;»

«Προς Θεού, όχι», είπε ο Γουέστ χωρίς να διστάσει. «Πριν κληρονομήσει ο αδερφός μου το κτήμα, δεν είχα πατήσει το πόδι μου σε φάρμα. Όμως, όταν άρχισα να μιλάω με τους ενοικιαστές και να μαθαίνω για τη ζωή τους, κάτι ξεκαθαρίστηκε πολύ γρήγορα. Όσο σκληρά κι αν δούλευαν αυτοί οι άνθρωποι, θα έμεναν πίσω. Είναι ζήτημα απλών μαθηματικών. Δεν μπορούν να ανταγωνιστούν τα φτηνά εισαγόμενα σιτηρά, ειδικά τώρα που έχουν πέσει οι τιμές των διεθνών μεταφορών. Επιπλέον, δεν έχουν απομείνει νέοι για να κάνουν τη σκληρή δουλειά – πηγαίνουν όλοι στον βορρά για να βρουν δουλειές σε εργοστάσια. Η μόνη λύση είναι ο εκουγχρονισμός, διαφορετικά, σε πέντε χρόνια –δέκα το πολύ– οι ενοικιαστές θα έχουν φύγει, η έπαυλή σας θα έχει γίνει κάτι άχρηστο και θα βγάλετε σε πλειστηριασμό τα υπάρχοντά σας για να πληρώσετε τους φόρους σας».

Το μέτωπο της Φοίβης ζάρωσε από το συνοφρύωμα. «Ο Έντουαρντ Λάρσον έχει διαφορετική άποψη για το μέλλον».

«Ενώ προσπαθεί να ζήσει στο παρελθόν;» Τα χείλη του Γουέστ στράβωσαν χλευαστικά. «Δεν έχω γνωρίσει ακόμα άνθρωπο που να κοιτάζει προς τα πίσω και ταυτόχρονα να βλέπει ευθεία μπροστά».

«Είστε αναιδής, κύριε Ρείβενελ», είπε η Φοίβη σιγανά.

«Σας ζητώ συγγνώμη. Εν πάση περιπτώσει, οι ενοικιαστές σας είναι αυτοί που δίνουν ζωή στο κτήμα Κλέαρ εδώ και αιώνες. Καλά θα κάνατε τουλάχιστον να μάθετε αρκετά για τη ζωή τους, ώστε να έχετε μια γενικότερη επίβλεψη».

«Δεν είναι δική μου δουλειά να επιβλέπω τον κύριο Λάρσον».

«Δεν είναι δική σας δουλειά;» επανέλαβε ο Γουέστ, σαν να μην πίστευε αυτό που άκουγε. «Τίνος τα συμφέροντα διακυβεύονται

εδώ; Τα δικά του ή τα δικά σας; Για όνομα του Θεού, για την κληρονομιά του γιου σας πρόκειται. Αν ήμουν στη θέση σας, θα συμμετείχα στη λήψη των αποφάσεων».

Στη φορτισμένη σιωπή που ακολούθησε, ο Γουέστ συνειδητοποίησε πόσο θρασύς είχε φανεί, κάνοντάς της κήρυγμα με τέτοιο τρόπο. Γύρισε αλλού και άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό. «Σας προειδοποίησα ότι θα το παράκανα», ψέλλισε. «Σας ζητώ συγγνώμη».

«Όχι», είπε η Φοίβη κοφτά και τον εξέπληξε. «Ήθελα τη γνώμη σας. Είπατε κάποια πράγματα που αξίζει να τα σκεφτώ».

Ο Γουέστ σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με φανερή έκπληξη. Περίμενε ότι εκείνη θα τον έβαζε στη θέση του με αυστηρότητα ή ότι απλώς θα έκανε μεταβολή και θα έφευγε. Αντί γι' αυτά όμως, η Φοίβη είχε παραμερίσει τον εγωισμό της όσο χρειάζοταν για να τον ακούσει, κάτι που θα είχαν κάνει ελάχιστες γυναίκες της δικής της κοινωνικής τάξης.

«Αν και την επόμενη φορά καλό θα ήταν να χρησιμοποιήσετε πιο ευγενικό τρόπο», του είπε. «Αυτό συνήθως βοηθάει να χωνέψει κανείς πιο εύκολα την κριτική».

Ο Γουέστ την κοίταξε επίμονα στα ασημένια μάτια της και ήταν λες και πιγνόταν στο φως του φεγγαριού. Διαπίστωσε ότι τα είχε χαμένα.

Βρίσκονταν ο ένας πολύ κοντά στον άλλον. Πώς είχε συμβεί αυτό; Εκείνος είχε πλησιάσει ή εκείνη;

Η φωνή του ήταν βραχνή καθώς κατάφερνε να απαντήσει. «Ναι. Εγώ... θα φερθώ πιο ευγενικά την επόμενη φορά». Αυτό δεν ακούστηκε όπως έπρεπε. «Πιο ευγενικά. Σε εσάς. Σε όλους». Ούτε αυτά ακούγονταν όπως έπρεπε. «Δεν σας έκανα κριτική», πρόσθεσε. «Απλώς σας έδωσα μερικές χρήσιμες συμβουλές». *Χριστέ μου.* Οι σκέψεις του είχαν γίνει κουβάρια.

Εκείνη βρισκόταν τρομερά κοντά του και η επιδερμίδα της αντανakλούσε το φως όπως τα μεταξένια φτερά πεταλούδας. Οι γραμμές του λαιμού και του σαγονιού της ήταν το ιδανικό πλαίσιο για ένα στόμα τόσο μεστό και πλούσιο όσο τα λουλούδια το κατακαλόκαιρο. Το άρωμά της ήταν διακριτικό, ξηρό και δελεαστικό. Μύριζε σαν καθαρό απαλό κρεβάτι στο οποίο θα ήθελε όσο τίποτα να βυθιστεί. Αυτή η σκέψη έκανε την καρδιά του να χτυπήσει επίμονα, σαν να έλεγε... *θέλω... θέλω... θέλω...* Θεέ μου, ναι, ήθελε όσο τίποτα να της δείξει όλη την ευγένειά του, να περιπλανηθεί σε εκείνο το λυγρό κορμί με τα χέρια και το στόμα του, ώσπου η Φοίβη να ριγήσει και να ανταποκριθεί στο άγγιγμά του...

Σταμάτα, άθλιε ηλίθιε.

Είχε μείνει χωρίς γυναίκα για πάρα πολύ καιρό. Πότε ήταν η τελευταία φορά; Ίσως πριν από έναν χρόνο. Ναι, στο Λονδίνο. Θεέ μου, πώς ήταν δυνατόν να πέρασε τόσος καιρός; Μετά τον θερισμό, θα πήγαινε στην πόλη για τουλάχιστον δεκαπέντε ημέρες. Θα έκανε επίσκεψη στη λέσχη του, θα δειπνούσε με φίλους, θα έβλεπε κάνα δυο θεατρικά έργα της προκοπής και θα περνούσε μερικές βραδιές στην αγκαλιά κάποιας πρόθυμης γυναίκας, που θα τον έκανε να ξεχάσει εντελώς τις κοκκινομάλλες νεαρές χήρες που έχουν το όνομα αηδονιών.

«Ξέρετε, πρέπει να τηρήσω τις υποσχέσεις που έδωσα στον σύζυγό μου», είπε η Φοίβη, που ακουγόταν σχεδόν τόσο αφηρημένη όσο ένιωθε εκείνος. «Του το οφείλω».

Αυτό το σχόλιο ενόχλησε τον Γουέστ περισσότερο από ό,τι θα έπρεπε, διακόπτοντας απότομα τη στιγμιαία ονειροπόλησή του. «Οφείλετε να δείξετε ορθή κρίση για χάρη των ανθρώπων που εξαρτώνται από εσάς», είπε χαμηλόφωνα. «Έχετε πιο μεγάλη υποχρέωση απέναντι στους ζωντανούς, έτσι δεν είναι;»

Η Φοίβη χαμήλωσε απότομα το βλέμμα της.

Είχε θεωρήσει ότι τα λόγια του Γουέστ ήταν χτύπημα εναντίον

του Χένρι, αλλά ο Γουέστ δεν ήταν σίγουρος ότι τα είχε πει με τέτοιο σκοπό. Ήταν παράλογη η επιμονή να γίνονται οι γεωργικές εργασίες ακριβώς όπως γίνονταν πάντα, χωρίς να λαμβάνει κανείς υπόψη του τι θα μπορούσε να συμβεί στο μέλλον.

«Σας ευχαριστώ για τις χρήσιμες συμβουλές σας, κύριε Ρέιβενελ», είπε η Φοίβη ψυχρά και μετά στράφηκε στον αδερφό της. «Λόρδε μου, θα ήθελα να σου μιλήσω για λίγο». Η έκφρασή της δεν προμήνυε τίποτα καλό για τον Σεντ Βίνσεντ.

«Φυσικά», αποκρίθηκε ο αδερφός της, που φαινόταν να μην τον απασχολεί καθόλου το επικείμενο κατσάδιασμα. «Πανδώρα, αγάπη μου, αν δεν σε πειράζει...»

«Είμαι μια χαρά», του είπε η Πανδώρα χαρούμενα. Όμως, αμέσως μόλις έφυγαν οι δυο τους, το χαμόγελό της έσβησε. «Θα τον χτυπήσει;» ρώτησε τον δούκα. «Δεν γίνεται να έχει μαυρισμένο μάτι στον γάμο».

Ο Κίνγκστον χαμογέλασε. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Τα αδέρφια προκαλούν το ένα το άλλο εδώ και χρόνια, αλλά η Φοίβη δεν έχει καταφύγει ποτέ στη χρήση βίας».

«Γιατί πρότεινε ο Γκάμπριελ, χωρίς να τη ρωτήσει, να της κάνουν ξενάγηση στη φάρμα;» ρώτησε η Πανδώρα. «Ήταν λιγάκι αυθαίρετο, ακόμα και για εκείνον».

«Έχει σχέση με έναν καβγά που βρίσκεται σε εξέλιξη», είπε ο δούκας ξερά. «Μετά τον θάνατο του Χένρι, η Φοίβη χάρηκε που άφησε στον Έντουαρντ Λάρσον την ευθύνη των αποφάσεων. Τώρα τελευταία όμως ο Γκάμπριελ την παροτρύνει να ασχοληθεί πιο ενεργά με τη διαχείριση των κτημάτων του Κλέαρ – όπως ακριβώς την συμβούλεψε ο κύριος Ρέιβενελ πριν από λίγο».

«Κι αυτή δεν θέλει;» ρώτησε η Πανδώρα με συμπάθεια. «Επειδή η γεωργία είναι πολύ βαρετή;»

Ο Γουέστ την κοίταξε ειρωνικά. «Πού το ξέρεις ότι είναι βαρετή; Δεν έχεις ασχοληθεί ποτέ».

«Το καταλαβαίνω από τα βιβλία που διαβάζεις». Στράφηκε στον Κίνγκστον και του εξήγησε: «Λένε μόνο για πράγματα όπως η επιστημονική παρασκευή βουτύρου, η χοιροτροφία και η καπνιά. Σε ποιον μπορεί να φανεί ενδιαφέρουσα η καπνιά;».

«Δεν πρόκειται για αυτή την καπνιά», είπε ο Γουέστ βιαστικά, βλέποντας τον δούκα να σηκώνει τα φρύδια του.

«Αναφέρεσαι, βέβαια, στους πολυκύτταρους μύκητες που βλάπτουν τα σιτηρά», είπε ο Κίνγκστον απερίφραστα.

«Υπάρχουν πολλά και διαφορετικά είδη καπνιάς», είπε η Πανδώρα, που άρχιζε να της αρέσει το θέμα. «Μπάλες από καπνιά, απλωτή καπνιά, βρομερή καπνιά...»

«Πανδώρα», τη διέκοψε ο Γουέστ χαμηλόφωνα, «για όνομα του Θεού, πάψε να λες αυτή τη λέξη δημόσια».

«Δεν αρμόζει σε μια κυρία;» Άφησε έναν αναστεναγμό. «Μάλλον έτσι θα είναι. Αυτό συμβαίνει με όλες τις ενδιαφέρουσες λέξεις».

Ο Γουέστ, με ένα απολογητικό χαμόγελο, έστρεψε πάλι την προσοχή του στον δούκα. «Μιλούσαμε για την έλλειψη ενδιαφέροντος της λαίδης Κλέαρ για την καλλιέργεια των χωραφιών».

«Δεν πιστεύω ότι το πρόβλημα οφείλεται στην έλλειψη ενδιαφέροντος», είπε ο Κίνγκστον. «Το ζήτημα έχει να κάνει με την αφοσίωση όχι μόνο στον σύζυγό της αλλά και στον Έντουαρντ Λάρσον, ο οποίος της πρόσφερε υποστήριξη και παρηγοριά σε δύσκολους καιρούς. Απέκτησε σταδιακά την ευθύνη για το κτήμα, καθώς επιδειωνόταν η ασθένεια του Χένρι, και τώρα... η κόρη μου διστάζει να αμφισβητήσει τις αποφάσεις του». Έλειπα από μια παύση στοχασμού, συνέχισε, λιγάκι συνοφρωμένος: «Ήταν παράβλεψη από μέρους μου που δεν περίμενα ότι θα είχε ανάγκη αυτές τις γνώσεις».

«Οι γνώσεις αποκτιούνται, είπε ο Γουέστ ρεαλιστικά. «Εγώ ο ίδιος ήμουν έτοιμος να ζήσω μια ανούσια ζωή νωθρότητας και

λαιμαργίας –την οποία, παρεμπιπτόντως, απολάμβανα ιδιαίτερα–, ώσπου ο αδερφός μου με έβαλε να δουλέψω».

Τα μάτια του Κίνγκστον έλαμψαν από ευθυμία. «Μου είπαν ότι είσαι λιγάκι κατεργάρης».

Ο Γουέστ τον κοίταξε επιφυλακτικά. «Να υποθέσω ότι αυτό το είτε ο αδερφός μου;»

«Όχι», απάντησε ο δούκας ανέμελα. «Από άλλες πηγές είναι».

Να πάρει. Ο Γουέστ θυμήθηκε αυτό που είχε πει ο Ντέβον για τη χαρτοπαικτική λέσχη, την Τζένερ, την οποία είχε φτιάξει ο πατέρας του δούκα και που τελικά είχε περάσει στην ιδιοκτησία του Κίνγκστον. Από όλες τις λέσχες στο Λονδίνο, η Τζένερ είχε την πιο πλούσια μπάνκα και τα πιο εκλεκτά μέλη, στα οποία συγκαταλέγονταν μέλη της βασιλικής οικογένειας, αριστοκράτες, βουλευτές και πλούσιοι επιχειρηματίες. Μια ατελείωτη ροή από κουτσομπολιά και πληροφορίες έφτανε στη διεύθυνση από τους κρουπιέρηδες, τους ταμίες, τους σερβιτόρους και τους πορπιέρηδες της νυχτερινής βάρδιας. Ο Κίνγκστον είχε πρόσβαση στα προσωπικά στοιχεία των πιο ισχυρών ανθρώπων της Αγγλίας, στοιχεία που αφορούσαν τη φερεγγυότητά τους, τα περιουσιακά τους, τα σκάνδαλά τους – ακόμα και τα προβλήματα με την υγεία τους.

Θεέ μου, πόσα πρέπει να ξέρει, σκέφτηκε ο Γουέστ σκυθρωπά. «Όποιες κι αν είναι οι καθόλου κολακευτικές φήμες που έχετε ακούσει για εμένα, μάλλον αληθεύουν», είπε. «Εκτός από τις πραγματικά άθλιες και ελεεινές. Αυτές αληθεύουν σίγουρα».

Ο δούκας φαινόταν να το διασκεδάζει. «Όλοι οι άντρες έχουμε κάνει απερισκεψίες στη ζωή μας, Ρέιβενελ. Έτσι έχουμε κάτι ενδιαφέρον να συζητάμε ενώ πίνουμε το πορτό μας». Πρόσφερε στην Πανδώρα το μπράτσο του. «Ελάτε, και οι δυο. Θέλω να σας συστήσω σε μερικούς γνωστούς μου».

«Ευχαριστώ, κύριε», είπε ο Γουέστ, κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά, «αλλά εγώ...».

«Η πρόσκλησή μου θα σε κάνει να χαρείς πολύ», τον ενημέρωσε ο Κίνγκστον ευγενικά, «και θα νιώσεις ευγνωμοσύνη για την τιμή που σου κάνω να σου δείξω ενδιαφέρον. Έλα, Ρέιβενελ, μην είσαι στριμμένος».

Ο Γουέστ έκλεισε το στόμα του απρόθυμα και τους ακολούθησε από κοντά.